

Predmet C-505/19

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

3. srpnja 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Njemačka)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

27. lipnja 2019.

Tužitelj:

WS

Tuženik:

Savezna Republika Njemačka

VERWALTUNGSGERICHT WIESBADEN

RJEŠENJE

u upravnom postupku

WS

tužitelj

[omissis]

protiv

Savezne Republike Njemačke,

[omissis]

tuženika

zbog

zaštite podataka [**orig. str. 2.**]

Verwaltungsgericht Wiesbaden [*omissis*]

odlučio je 27. lipnja 2019.:

1. Postupak se prekida.
2. Sudu Europske Unije se u skladu s člankom 267. UFEU-a upućuje zahtjev za donošenje prethodne odluke u pogledu sljedećih pitanja:
  - a) Treba li članak 54. CISA-e u vezi s člankom 50. Povelje tumačiti na način da je već samo pokretanje kaznenog postupka za isto djelo u svim državama potpisnicama Sporazuma od 14. lipnja 1985. između vlada država Gospodarske unije Beneluksa, Savezne Republike Njemačke i Francuske Republike o postupnom ukidanju kontrola na zajedničkim granicama (schengenska pravna stečevina u skladu s člankom 1. stavkom 2. Odluke Vijeća 1999/435/EZ od 20. svibnja 1999.) (SL 2000., L 239, str. 13.) (u daljnjem tekstu: CISA) zabranjeno, ako njemačko državno odvjetništvo obustavi pokrenuti kazneni postupak nakon što je okrivljenik ispunio određene obveze, i, među ostalim, platio određeni novčani iznos koji je utvrdilo državno odvjetništvo?
  - b) Proizlazi li iz članka 21. stavka 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (u pročišćenju verziji od 7. lipnja 2016., SL 2016., C 202, str. 1., 47.) (u daljnjem tekstu: UFEU) zabrana državama članicama da provedu zahtjev za uhićenje koji podnesu treće države u okviru međunarodne organizacije kao što je Međunarodna organizacija kriminalističke policije (Interpol) ako je dotična osoba na koju se odnosi zahtjev za uhićenje građanin Unije te je država članica, čije državljanstvo ona posjeduje, obavijestila međunarodnu [**orig. str. 3.**] organizaciju, a time i ostale države članice o sumnjama u pogledu usklađenosti zahtjeva za uhićenje s primjenom načela *ne bis in idem*?
  - c) Protivi li se članku 21. stavku 1. UFEU-a već samo pokretanje kaznenog postupka i privremeno uhićenje u državama članicama čije državljanstvo dotična osoba ne posjeduje ako to nije u skladu s primjenom načela *ne bis in idem*?
  - d) Treba li članak 4. stavak 1. točku (a) i članak 8. stavak 1. Direktive (EU) 2016/680 u vezi s člankom 54. CISA-e i člankom 50. Povelje tumačiti na način da su države članice obvezne donijeti propise kojima se osigurava da je u slučaju postupka koji vodi do okončanja sudskog postupka u svim državama potpisnicama Sporazuma od 14. lipnja 1985. između vlada država Gospodarske unije Beneluksa, Savezne Republike Njemačke i Francuske Republike o postupnom ukidanju kontrola na zajedničkim granicama (SL 2000., L 239, str. 13.) zabranjena daljnja obrada crvene tjeeralice

- Međunarodne organizacije kriminalističke policije (Interpol) koja treba dovesti do dodatnog kaznenog postupka?
- e) Pruža li međunarodna organizacija kao što je Međunarodna organizacija kriminalističke policije (Interpol) odgovarajuću razinu zaštite podataka ako nije donesena odluka o primjerenosti u skladu s člankom 36. Direktive (EU) 2016/680 i/ili nisu ispunjene odgovarajuće zaštitne mjere u skladu s člankom 37. Direktive (EU) 2016/680?
- f) Smiju li države članice dalje obrađivati podatke koje su treće države unijele u tjeralicu Međunarodne organizacije kriminalističke policije (Interpol) (crvena tjeratica) samo ako treća država tjeralicom proširuje zahtjev za uhićenje i izručenje te traži da se izvrši uhićenje kojim se ne povređuje europsko pravo, a osobito primjena načela *ne bis in idem*?
3. Zahtijeva se da se o zahtjevu za prethodnu odluku odlučuje u hitnom prethodnom postupku predviđenom člankom 107. Poslovnika Suda. **[orig. str. 4.]**

Obrazloženje

I.

1. **Članak 50. Povelje** Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) (SL 2016., C 202, str. 389.) glasi:
- „Nikome se ne može ponovno suditi niti ga se može kazniti u kaznenom postupku za kazneno djelo za koje je već pravomoćno oslobođen ili osuđen u Uniji u skladu sa zakonom.”*
2. **Članak 21. stavak 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije** (u daljnjem tekstu: UFEU) (u pročišćenoj verziji od 7. lipnja 2016., SL 2016., C 202, str. 1., 47.) glasi:
- „Svaki građanin Unije ima pravo slobodno se kretati i boraviti na državnom području država članica, podložno ograničenjima i uvjetima utvrđenima u Ugovorima i u mjerama usvojenima radi njihove provedbe.”*
3. **Članak 54. Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma** od 14. lipnja 1985. između vlada država Gospodarske unije Beneluksa, Savezne Republike Njemačke i Francuske Republike o postupnom ukidanju kontrola na zajedničkim granicama od 19. lipnja 1990. (u daljnjem tekstu: CISA) (SL 2000., L 239, str. 19.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 9., str. 12.) glasi:

„Protiv osobe protiv koje je sudski postupak pravomoćno okončan u jednoj ugovornoj stranci ne može se voditi postupak u drugoj ugovornoj stranci za ista djela pod uvjetom da je, ako je izrečena kazna i izvršena, trenutačno u postupku

izvršenja ili se više, prema zakonima ugovorne stranke koja ju je izrekla, ne može izvršiti.”

4. **Člankom 4. Direktive (EU) 2016/680** Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka od strane nadležnih tijela u svrhe sprečavanja, istrage, otkrivanja ili progona kaznenih djela ili izvršavanja kaznenih sankcija i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage **[orig. str. 5.]** Okvirne odluke Vijeća 2008/977/PUP od 27. travnja 2016. (SL 2016., L 119, str. 89. i ispravak SL 2018., L 127, str. 14.) uređuju se

Načela obrade osobnih podataka

1. *Države članice osiguravaju da su osobni podaci:*
- (a) *obrađivani zakonito i pošteno;*
  - (b) *prikupljeni u posebne, izričite i zakonite svrhe te da ih se ne obrađuje na način koji nije u skladu s tim svrhama;*
  - (c) *primjereni i relevantni te da nisu pretjerani u odnosu na svrhe u koje se obrađuju;*
  - (d) *točni i prema potrebi ažurni; mora se poduzeti svaka razumna mjera radi osiguravanja da se osobni podaci koji nisu točni, uzimajući u obzir svrhe u koje se obrađuju, bez odlaganja izbrišu ili isprave;*
  - (e) *čuvani u obliku koji omogućuje identifikaciju ispitanikâ samo onoliko dugo koliko je potrebno u svrhe radi kojih se osobni podaci obrađuju;*
  - (f) *obrađivani na način kojim se osigurava odgovarajuća sigurnost osobnih podataka, uključujući zaštitu od neovlaštene ili nezakonite obrade te od slučajnog gubitka, uništenja ili oštećenja primjenom odgovarajućih tehničkih ili organizacijskih mjera.*

5. **Člankom 8. Direktive (EU) 2016/680** uređuje se

Zakonitost obrade

1. *Države članice osiguravaju da je obrada zakonita samo ako je nužna i samo u onoj mjeri u kojoj je nužna kako bi nadležno tijelo obavilo zadaću u svrhe navedene u članku 1. stavku 1. te da se temelji na pravu Unije ili pravu države članice.*
2. *Pravom države članice kojim se uređuje obrada unutar područja primjene ove Direktive navode se barem ciljevi obrade, osobni podaci za obradu i svrhe obrade. **[orig. str. 6.]***

II.

6. Tužitelj osporava tjeralicu koju je Međunarodna organizacija kriminalističke policije (Interpol) (crvena tjeratica) raspisala na zahtjev države izvan Europske unije. U skladu s člankom 82. Interpolovih Data Processing Rules, cilj crvene tjeralice je utvrđivanje mjesta gdje se nalazi osoba i njezino uhićenje radi izručenja. Zahtjev za uhićenje temelji se na optužbama za korupciju iznesenima protiv tužitelja. Upravo je zbog tih optužbi za korupciju državno odvjetništvo München I vodilo istražni postupak koji je naposljetku obustavljen nakon podmirenja novčane obveze u skladu s člankom 153.a stavkom 1. prvom rečenicom Strafprozessordnung (Zakon o kaznenom postupku, u daljnjem tekstu: StPO) (što se tiče pitanja je li državno odvjetništvo neovisno tijelo, vidjeti presudu Suda od 27. svibnja 2019., C-509/18, ECLI:EU:C:2019:457; što se tiče pitanja neovisnosti suda vidjeti postupak C-272/19). Iz toga proizlazi primjena načela *ne bis in idem* u slučaju okončanja sudskog postupka s obzirom na to da je državno odvjetništvo države članice obustavilo kazneni postupak pokrenut u toj državi članici, a da u tome nije sudjelovao sud, nakon što je okrivljenik ispunio određene obveze i, među ostalim platio određeni novčani iznos koji je utvrdilo državno odvjetništvo (presuda Suda od 11. veljače 2003., spojeni predmeti C-187/01 i C-385/01, Hüseyin Gözütok [C-187/01] i Klaus Brügge [C-385/01], vidjeti također presudu Suda od 29. lipnja 2016., C-486/14).
7. Crvena tjeratica države izvan Europske unije ima za cilj pronaći tužitelja pomoću Interpolova uhidbenog naloga izdanog u svim državama koje su njegove članice i kojih je trenutno 190 te stoga i u svim državama članicama EU-a kao i svim državama potpisnicama Schengenskog sporazuma. Savezna Republika Njemačka je 2013. preko Interpola izdala dopunu u skladu s kojim središnji nacionalni ured, Bundeskriminalamt (Savezni kriminalistički ured, Njemačka), polazi od primjene načela *ne bis in idem* na situaciju na kojoj se temelji upozorenje. Crvena tjeratica koja je i dalje važeća ima za posljedicu to da tužitelj ne može boraviti ni u jednoj od država članica EU-a ni na schengenskom prostoru a da se pritom ne izlaže opasnosti od nepravednog uhićenja jer su ga sve države, unatoč upućivanju na načelo *ne bis in idem*, zbog crvene tjeralice očito uvrstile na popis traženih osoba. **[orig. str. 7.]**
8. Točno je da je tuženik pojasnio da tužitelja ne treba evidentirati u Schengenskom informacijskom sustavu (u daljnjem tekstu: SIS). Međutim, iz tužiteljeve vlastite istrage proizlazi da se nalazi u nacionalnim bazama podataka država članica Europske unije i država schengenskog prostora.
9. U skladu s člankom 8. stavkom 1. Direktive (EU) 2016/680, obrada osobnih podataka, u ovom slučaju crvene tjeralice, zakonita je samo ako je nužna i samo u onoj mjeri u kojoj je nužna za obavljanje zadaće u svrhe navedene u članku 1. stavku 1. Direktive (EU) 2016/680 te ako se temelji na pravu Unije ili pravu države članice.
10. Stoga se primjenjivost članka 54. CISA-e u vezi s člankom 50. Povelje treba osigurati i neovisno o nepostojanju evidencije u SIS-u. Prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda,

11. „[n]ačelom ne bis in idem [navedenim u članku 54. CISA-e] nastoji se, s jedne strane, izbjeći da se unutar prostora slobode, sigurnosti i pravde osobu protiv koje je sudski postupak pravomoćno okončan progoni za iste činjenice na državnom području više ugovornih stranaka, uslijed ostvarivanja njezina prava slobodnog kretanja, a kako bi se zajamčila pravna sigurnost kroz poštovanje pravomoćnih odluka javnih tijela u situaciji u kojoj nije došlo do usklađivanja odnosno približavanja kaznenih zakonodavstava država članica”

(presuda Suda od 28. rujna 2006., C-150/05 (Van Straaten), t. 44.; vidjeti također presudu Suda od 27. svibnja 2014., C-129/14 PPU (Spasic), t. 63.; presudu Suda od 28. rujna 2006., C-150/05 (Van Straaten), t. 45. i sljedeću točku; presudu Suda od 9. ožujka 2006., C-436/04 (Van Esbroeck), t. 33.; presudu Suda od 10. ožujka 2005., C-469/03 (Miraglia), t. 32.).

12. Članak 54. CISA-e ključna je pravna posljedica načela uzajamnog povjerenja država potpisnica u kaznenopravne sustave drugih država potpisnica. To vrijedi također i upravo onda kada se u različitim kaznenim zakonima država potpisnica predviđaju različite pravne posljedice za djelo (presuda Suda od 28. rujna 2006., C-150/05 (Van Straaten), t. 44.; presuda Suda od 28. rujna 2016., C-467/04 (Gasparini), t. 30.; presuda Suda od 9. ožujka 2006., C-436/04 (Van Esbroeck), t. 31.).
13. Tim se ciljevima protivi ograničenje primjene članka 54. CISA-e na kaznena djela koja su evidentirana u SIS-u. Područje slobode, sigurnosti i pravde, zaštita dotične osobe te načelo **[orig. str. 8.]** uzajamnog povjerenja država potpisnica u kaznenopravne sustave drugih država potpisnica moraju se primjenjivati i na kaznena djela koja nisu evidentirana u SIS-u.
14. U svojoj presudi od 6. rujna 2016., C-182/15 (Aleksi Petruhhin/Latvijas Republikas Generalprokuratura, ECLI:EU:C:2016:630), Sud Europske unije pojasnio je da se i na odnos između države članice i treće države u pogledu izručenja primjenjuje pravo Unije iz članka 21. UFEU-a (točka 30.). Ništa se drugo ne može primijeniti na odnos između države članice i treće države kada između njih djeluje međunarodna organizacija kao što je Interpol te posreduje u pogledu zahtjeva za uhićenje i drugih upita koji se tiču kriminalističke policije. Opasnosti koje u pogledu slobodnog kretanja građanina Unije proizlaze iz toga što mu se onemogućava boravak u državi članici različitoj od njegove države članice podrijetla tako što ga se izlaže opasnosti od nezakonitog izručenja zbog nezakonite optužnice podignute u trećoj državi zbog povrede načela *ne bis in idem* i koja je stoga protivna pravu Unije, mogu se otkloniti samo takvim širokim tumačenjem područja primjene članka 21. stavka 1. UFEU-a. Osim toga, zaštita od nezakonitog izručenja koja proizlazi iz presude Suda Europske unije od 6. rujna 2016., C-182/15 (Aleksi Petruhhin/Latvijas Republikas Generalprokuratura, ECLI:EU:C:2016:630) i u skladu s kojom se državi članici, čije državljanstvo posjeduje osoba na koju se odnosi crvena tjeratica, omogućuje izdavanje europskog uhidbenog naloga (točka 48. te presude), u ovom slučaju

nema učinka jer se primjena načela *ne bis in idem* protivi izdavanju europskog uhidbenog naloga .

15. Iako države članice prilikom provjere zahtjeva za uhićenje, kao što je pojašnjeno, trebaju primjenjivati članak 21. stavak 1. UFEU-a i stoga pravo Unije, valja zaštititi prava iz Povelje o temeljnim pravima, odnosno njezina članka 50. (vidjeti presudu Suda Europske unije od 6. rujna 2016., C-182/15 (Aleksi Petruhin/Latvijas Republikas Generalprokuratura) ECLI:EU:C:2016:630, t. 52.).
16. Članak 54. CISA-e u vezi s člankom 50. Povelje ne samo da sadržava izričitu zabranu daljnjeg kažnjavanja, nego i zabranu daljnjeg **[orig. str. 9.]** progona u svim državama potpisnicama Schengenskog sporazuma. Prema sudskoj praksi Suda, o pravomoćnoj presudi u smislu tih odredbi riječ je i u slučaju obustave postupka u smislu članka 153.a stavka 1. prve rečenice StPO-a, nakon izvršenja naloženih obveza (presuda Suda od 11. veljače 2003., spojeni predmeti C-187/01 i C-385/01, Hüseyin Gözütok [C-187/01] i Klaus Brügge [C-385/01], t. 27. i sljedeće točke).
17. U skladu s člankom 8. stavkom 1. Direktive (EU) 2016/680 obrada je zakonita samo ako se temelji na pravu Unije. Nadalje, u skladu s uvodnim izjavama 2. i 93. Direktive (EU) 2016/680, ta direktiva ima za cilj štititi „temeljna prava i slobode” pojedinaca. U uvodnoj izjavi 25. Direktive (EU) 2016/680 izričito se navodi da je poštovanje „temeljnih prava i sloboda” obavezno i prilikom razmjene podataka s Interpolom. S obzirom na članak 54. CISA-e i članak 50. Povelje riječ je o pravu Unije, a s obzirom na članak 50. Povelje riječ je o temeljnom pravu zajamčenom pravom Unije. Točno je da se na temelju članka 51. stavka 1. prve rečenice Povelje njezine odredbe odnose na države članice samo kada provode pravo Unije. Međutim, države članice u tom smislu primjenjuju pravo Unije i prilikom prenošenja direktiva (presuda Suda od 5. travnja 2017., C-217/15 i C-350/15 (Baldetti), t. 16.; presuda Suda (veliko vijeće) od 26. veljače 2013., C-617/10 (Akerberg Fransson), t. 25.).
18. Stoga obrada u smislu članka 8. stavka 1. Direktive (EU) 2016/680 može biti zakonita samo ako je u skladu s člankom 54. CISA-e i člankom 50. Povelje te člankom 21. UFEU-a.
19. Što se tiče prijenosa zahtjeva za uhićenje i izručenje u obliku crvene tjeralice, riječ je o obradi osobnih podataka u smislu Direktive (EU) 2016/680.
20. U skladu s člankom 2. stavkom 1. u vezi s člankom 1. stavkom 1. Direktive (EU) 2016/680, ta se direktiva primjenjuje na obradu osobnih podataka „u svrhe sprečavanja, istrage, otkrivanja ili progona kaznenih djela ili izvršavanja kaznenih sankcija, uključujući zaštitu od prijetnji javnoj sigurnosti i njihovo sprečavanje”. **[orig. str. 10.]**
21. U skladu s člankom 3. točkom 1. Direktive (EU) 2016/680 osobni podaci su u tom smislu svi podaci koji se odnose na pojedinca čiji se identitet može utvrditi. U skladu s člankom 3. točkom 2. Direktive (EU) 2016/680 obradom se u tom smislu

smatra svaki postupak koji se obavlja na osobnim podacima, „bilo automatiziranim bilo neautomatiziranim sredstvima kao što su prikupljanje, bilježenje, organizacija, strukturiranje, pohrana, prilagodba ili izmjena, pronalaženje, obavljanje uvida, uporaba, otkrivanje prijenosom, širenjem ili stavljanjem na raspolaganje na drugi način, usklađivanje ili kombiniranje, ograničavanje, brisanje ili uništavanje”.

22. Ti su uvjeti u ovom slučaju ispunjeni. Prijenos podataka iz crvene tjevalice u nacionalne sustave za izdavanje tjevalica služi progonu kaznenih djela ili izvršavanju kaznenih sankcija, doduše u trećoj državi. Riječ je o podacima koji se odnose na pojedinca čiji se identitet može utvrditi. Postupak prijenosa predstavlja pohranu. Nadalje, riječ je o uporabi osobnih podataka s obzirom na to da ti podaci u nacionalnom sustavu za izdavanje tjevalica služe kao osnova za pokretanje istražnog postupka s ciljem uhićenja i po potrebi predaje trećoj državi.
23. Međutim, ako je obrada zakonita samo kada je u skladu s člankom 54. CISA-e i člankom 50. Povelje te člankom 21. stavkom 1. UFEU-a, valja ukinuti tjevalice izdane u državama članicama. Člankom 7. stavkom 3. Direktive (EU) 2016/680 u tom se pogledu uređuje da primatelj mora biti obaviješten bez odlaganja ako se pokaže da su preneseni netočni osobni podaci ili da su osobni podaci preneseni nezakonito. U takvom slučaju osobni podaci moraju se ispraviti ili brisati ili obradu ograničiti u skladu s člankom 16. Direktive (EU) 2016/680. Međutim, to nije učinjeno.
24. Naime, Interpol ne briše podatke. Točno je da su sve države članice učlanjene u Međunarodnu organizaciju kriminalističke policije (Interpol). Kako bi ispunio svoju misiju, Interpol prima, pohranjuje i prosljeđuje osobne podatke radi pružanja pomoći nadležnim tijelima u sprečavanju i suzbijanju međunarodnog kriminala. „Stoga je primjereno ojačati suradnju između Unije i Interpola poticanjem **[orig. str. 11.]** učinkovite razmjene osobnih podataka, osiguravajući pritom poštovanje temeljnih prava i sloboda u vezi s automatskom obradom osobnih podataka. Ako se osobni podaci prenose iz Unije Interpolu i zemljama koje imaju svoje predstavnike u Interpolu, trebala bi se primjenjivati ova Direktiva, a osobito odredbe o međunarodnim prijenosima. Ovom se Direktivom ne bi smjela dovoditi u pitanje posebna pravila utvrđena u Zajedničkom stajalištu Vijeća 2005/69/PUP i Odluci Vijeća 2007/533/PUP” (uvodna izjava 25. Direktive (EU) 2016/680).
25. Ne vidi se provedba članka 40. Direktive (EU) 2016/680 (Međunarodna suradnja s ciljem zaštite osobnih podataka), čak štoviše, savezna vlada navodi u odgovarajućem očitovanju tuženika da istu niti ne želi. U skladu s tom odredbom, u odnosu na međunarodnu organizaciju kao što je Interpol valja poduzeti odgovarajuće mjere kako bi se
  - (a) razvili mehanizmi međunarodne suradnje za olakšavanje djelotvornijeg izvršavanja zakonodavstva o zaštiti osobnih podataka;

- (b) osigurala međunarodna uzajamna pomoć u izvršavanju zakonodavstva o zaštiti osobnih podataka, uključujući obavješćivanjem, upućivanjem pritužbi, pomoći u istragama i razmjenom informacija, pridržavajući se zaštitnih mjera za zaštitu osobnih podataka i drugih temeljnih prava i sloboda;
- (c) uključili relevantni dionici u raspravu i aktivnosti čiji je cilj produbiti međunarodnu suradnju u izvršavanju zakonodavstva o zaštiti osobnih podataka;
- (d) promicala razmjena i dokumentiranje zakonodavstva i prakse u vezi sa zaštitom osobnih podataka, među ostalim u vezi sa sukobima nadležnosti s trećim zemljama. **[orig. str. 12.]**
26. O tome nema saznanja.
27. Člankom 36. Direktive (EU) 2016/680, ali i člankom 37. Direktive (EU) 2016/680 uređuje se samo prijenos podataka Interpolu. ***Obrnuti slučaj prijena podataka iz Interpola državama članicama*** ne uređuje se Direktivom (EU) 2016/680. Stoga u Direktivi (EU) 2016/680 postoji pravna praznina koju valja ispraviti. Ako Interpol unatoč primjeni načela *ne bis in idem* ne prestane s prijenosom podataka iz crvene tjevalice svim državama članicama i ne osigura brisanje podataka bez odlaganja, sud koji je uputio zahtjev ozbiljno sumnja u pouzdanost međunarodne organizacije „Interpol” kada je riječ o zaštiti podataka. Ta nepouzdanost u konačnici dovodi do pitanja trebaju li države članice, zato što u Interpolu ne postoje odgovarajuće zaštitne mjere, potpuno odustati od suradnje s Interpolom s obzirom na to da se samo tako može zajamčiti sloboda kretanja u Europskoj uniji. Naime, samo tako Unija može potpuno očitno predstavljati područje slobode i osigurati slobodu kretanja pojedinca (vidjeti članak 67. UFEU). Budući da u EU-u očitno nema koordinacije u pogledu crvenih tjevalica i da nedostaje jedinstveni pravni okvir, sloboda građana država članica može se zajamčiti samo istupanjem iz Interpola.
28. Razmatranja iz uvodne izjave 64. Direktive (EU) 2016/680 o tome da se, ako se osobni podaci prenose iz Unije voditeljima obrade ili drugim primateljima u trećim zemljama ili međunarodnim organizacijama, ne bi smjela biti narušena razina zaštite pojedinaca predviđena tom direktivom u Uniji (vidjeti također članak 35. stavak 3. Direktive (EU) 2016/680), među ostalim ni u slučajevima daljnjeg prijena osobnih podataka iz treće zemlje ili međunarodne organizacije voditeljima obrade u istoj ili u nekoj drugoj trećoj zemlji, ili istoj ili nekoj drugoj međunarodnoj organizaciji, koje treća zemlja ili međunarodna organizacija, u ovom slučaju Interpol, prenose državama članicama Europske unije. U suprotnom slučaju ***nije osigurana razina zaštite zajamčena Direktivom (EU) 2016/680.*** **[orig. str. 13.]**
29. Odgovarajuća koordinacija može se postići tako da se država članica u verbalnoj noti dogovori s ostalim državama članicama o načinu postupanja u pogledu takvih

crvenih tjeralica što, međutim, u predmetnom slučaju upravo nije ono što tuženik [omissis] želi.

30. U suprotnom slučaju treba osigurati da države članice dalje obrađuju podatke koje su treće države unijele u tjeralicu Međunarodne organizacije kriminalističke policije (Interpol) (crvena tjeralica) samo ako država koja nije članica EU-a tjeralicom proširuje zahtjev za uhićenje i izručenje te traži da se izvrši uhićenje kojim se ne povređuje europsko pravo.
31. Rješenje spora ovisi o prethodnim pitanjima. Naime, ako se primjenjuje načelo *ne bis in idem* te je dodatno upozorenje koje je pomoću crvene tjeralice izdala treća država nezakonito u državama članicama, ni jedna država članica ne bi smjela obrađivati crvenu tjeralicu, a tužitelju bi se osigurala sloboda kretanja u Europskoj uniji i u schengenskom prostoru. Hoće li se to ostvariti u svim državama članicama istupanjem iz Interpola ili pak tako da Sud Europske unije na odgovarajući način dalje razvija Direktivu (EU) 2016/680, pitanje je na koje valja odgovoriti u izreci presude.

III.

32. Spor je dovoljno hitan (vidjeti članak 107. stavak 2. Poslovnika Suda).
33. Hitnost među ostalim proizlazi iz tužiteljeve dobi. Tužitelj je rođen 17. studenoga 1937. i već je navršio 80 godina. Do donošenja odluke o sporu tužitelj u biti ne može napustiti njemačko državno područje. Tijela za izvršavanje zakonodavstva u Njemačkoj i Sjedinjenim Američkim Državama od 2008. vode istragu protiv tužitelja. Od tužitelja se ne može očekivati da sudjeluje u postupku koji traje mjesecima ili godinama, [orig. str. 14.] iako je zbog stalne opterećenosti suda podnošenje zahtjeva moguće tek sada.

IV.

34. [omissis]

[omissis]